

Capitolul 1

Capitolul 1

2 Corinteni 2. 9-11

Responsabilitatea. Sunt două puncte care ne arată însemnătatea sfântă a acestui subiect, și ele necesită întreaga noastră atenție. Responsabilitatea Adunării este deosebit de importantă; ea trebuie să păstreze intacte cinstea și gloria Numelui Domnului Isus. Este Numele Aceluia care nu a fost primit de lume și împotriva Căruia Satan a ridicat întreaga lume.

Ascultarea. Primul punct îl găsim în versetul 9: „ca să cunosc, punându-vă la încercare, dacă sunteți ascultători în toate”. Problema ridicată aici este de a fi ascultători în toate privințele. În lucrarea disciplinei nu putem vorbi de un drept, ci de o datorie; este o problemă de ascultare. Datoria Adunării este să îplinească voia lui Dumnezeu prin Duhul, așa cum El ne-a descoperit-o în Cuvântul Său. Adunării nu-i este permis să aibă propria ei voie, sau propriile ei gânduri. Locul ei este în ascultare de Domnul, care are pe drept autoritate absolută și conducerea deplină asupra noastră, așa încât onoarea și slava Numelui Său să fie menținute printre noi.

Planurile lui Satan. Al doilea punct îl constituie planurile lui Satan (versetul 11). Pavel vorbește aici de planurile lui Satan, îndeosebi în legătură cu disciplina și reabilitarea. Putem spune că acesta este punctul în care Satan are cel mai mult succes. Deși, nu doar în probleme de disciplină și reabilitare vrea el să aducă neînțelegeri în mărturiile creștine, ci de asemenea își găsește satisfacția să stârnească ceartă între frați prin introducerea unor învățături greșite cu privire la Persoana lui Hristos. Satan este foarte activ în planurile lui când este vorba de slava Numelui Domnului și a mărturiei Sale.

Conștiința. Conștiința este un lucru deosebit. Care este atribuția ei? Trebuie ținut cont de faptul că ea nu este o călăuză sigură, prin ea însăși. Adunarea are sarcina să păstreze slava și onoarea Domnului, și ea are o conștiință care trebuie să fie activă în această direcție. Onoarea datorată Domnului este o chestiune care ține de conștiință. Dar poți avea o conștiință bună numai dacă ești pe deplin supus Duhului Sfânt și voii lui Dumnezeu. Se cuvine deci ca Adunarea să aibă o conștiință, dar nu o conștiință condusă de gândurile, imaginațiile și înțelegerile noastre omenești, ci o conștiință care este supusă pe deplin Capului Adunării, ascultătoare și devotată față de Cuvântul Său.

Disciplină și unitate. În cazurile de disciplină, adunarea locală nu este independentă. Mai simplu spus, adunarea locală nu acționează despărțită (în independență) de celelalte. Disciplina exercitată pe plan local trebuie să fie o manifestare a unității Adunării lui Dumnezeu. În umblarea sa, adunarea locală reprezintă Adunarea ca întreg. Dacă este strânsă în Numele Domnului Isus ea este împuternicită să acționeze ca adunare, chiar dacă într-un loc sunt numai doi sau trei care se adună pentru a reprezenta Adunarea lui Dumnezeu. Disciplina nu este numai o problemă a adunării locale, ci a întregii Adunări a lui Dumnezeu, și ca urmare toată Adunarea este inclusă. De aceea nu este de ajuns ca să se țină cont numai de conștiința mărturiei locale, ci și de conștiința întregii Adunări. Fiecare caz local de disciplină se cuvine să fie în așa fel tratat încât să mulțumească conștiința întregii Adunări. Hotărârea luată trebuie să fie recunoscută de întreaga Adunare, sau mai exact de cei care se adună pe adevărata temelie a unității, ei fiind aceia care dau expresie adevăratului caracter al Adunării. Într-un timp de ruină, ca acesta în care trăim și noi, cei care formează adunarea locală nu se strâng cu toții pe principiul unității Trupului. De aceea, nu vorbim despre cei care nu sunt obișnuiți să se strângă așa cum cere Dumnezeu în Cuvântul Său.

În zilele noastre vrăjmașul vine cu un duh de independență. Cu acest duh atacă principiul unității Adunării, căutând să înlăture conștiința supusă Duhului și voii Domnului. De exemplu, o mărturie locală care se ocupă numai de problemele proprii și nu vrea să aibă legături cu problemele altor mărturii va da naștere mai multor grupări. Nu numai o persoană, ci și adunarea are legătură, de la un anumit punct, cu problema conștiinței. Profeții vorbeau conștiinței întregului Israel. Când este vorba de disciplină, principalul gând care trebuie să aibă prioritate este ca toți să fie convinși că trebuie să lucreze drept, ca în fața lui Dumnezeu. În problemele de disciplină, adunarea locală trebuie să se dovedească curată în privința respectivă. Criteriul căruia trebuie să se supună conștiința este Cuvântul lui Dumnezeu. „Vă îndemn dar, fraților, pentru numele Domnului nostru Isus Hristos, să vorbiți toți în același fel și să nu fie dezbinări între voi, ci să fiți desăvârșit uniți în același gând și în aceeași părere” (1 Corinteni 1.10).

Matei 17.24-27; 18.1-35

Versetele 17 și 20 sunt singurele din capitolul 18 în care este vorba de Adunare. Dar este bine să luăm seama la legătura cu celelalte versete din capitol. Este important să vedem contextul în care se desfășoară legarea și dezlegarea exercitată de adunare, astfel încât tot ce se face cu privire la disciplină să fie manifestarea voii Domnului și a umblării prin Duhul.

Smerenia. La sfârșitul capitolului 17, îl vedem pe Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care cunoaște totul și are toată puterea în cer și pe pământ, smerindu-Se pe Sine Însuși. Petru a micșorat demnitatea Fiului lui Dumnezeu Celui viu, socotind că era necesar ca El să plătească taxa pentru templu. Dar Domnul Isus nu-l mustră pentru această nedreptate, ci, în har, îl ridică la nivelul de libertate al fiilor (Matei 17.26). Domnul nu era obligat să plătească taxa pentru templu, dar El S-a smerit pentru ca nu cumva să fie o pricină de poticnire pentru cineva. La fel trebuie să facem și noi dacă vrem să călcăm pe urmele Domnului nostru scump, care este Capul Adunării (Efeseni 1.23; Coloseni 1.18). Domnul a spus lui Petru: „ca să nu-i facem să se poticnească” (versetul 27). Vedem aici pe Domnul slavei, pe singurul care are putere peste toate, chiar și peste peștii mării, plătind taxa pentru templu, pe care nu era dator s-o plătească. Acest adevăr trebuie să fie un exemplu și pentru noi, să ne facă să renunțăm la drepturile noastre și, în dragoste, să nu dăm altora nici un prilej de poticnire. Primul principiu pe care-l învățăm aici este să renunțăm la drepturile noastre. Chemarea noastră este să ne smerim și să ne supunem, ca să nu dăm prilej de poticnire.

La începutul capitolului 18, ucenicii întreabă cine este cel mai mare în Împărăția cerurilor. Domnul răspunde că mai întâi trebuie să devenim mici. Cel mai mare este Domnul, care S-a smerit așa de mult coborând în locurile cele mai de jos, după care a fost înălțat nespun de mult. Nu putem intra în Împărăția cerurilor dacă nu ne smerim (versetul 3). În versetul 6 vedem cât de serios tratează Domnul pricinile de poticnire

(supărările cauzate cuiva). Aici inima Sa (nu numai slava Sa) este legată de unul din acești micuți care cred în El. Atât de mult i-a prețuit încât Și-a dat viața pentru ei. Legându-și inima și slava de acești micuți, El spune: „Dar oricui va face să se poticnească unul din acești micuți care cred în Mine, îi este de folos să i se atârne de gât o piatră mare de moară și să fie scufundat în adâncul mării”.

Aceasta arată prețuirea Domnului față de acești micuți, și cât de sever judecă El o singură supărare făcută unuia dintre ei. Domnul spune că unui astfel de om ar fi mai de folos ca să i se atârne de gât o piatră de moară și să fie înecat în adâncul mării, decât să rămână în viață și să facă supărare acestor micuți. Dacă am lua în serios gravitatea acestor pricini de poticnire, ne-am feri de a supăra pe vreunul din copiii lui Dumnezeu. În Matei 18.7 se spune: „Vai de lume, din pricina prilejurilor de poticnire”. Mai presus de toate, Domnul spune: „vai de omul prin care vine prilejul de poticnire” (vezi de asemenea 1 Ioan 2.10).

Eul (carnea). În versetele 8 și 9, mâna ne vorbește despre slujbă; piciorul despre umblare, comportament; ochiul despre privire. Dacă în comportamentul sau gândirea mea este ceva ce nu sunt încredințat că este bun, acel lucru trebuie tratat cu toată severitatea. Tot ce este din fire trebuie înlăturat; nu poate fi folositor nici pentru mine, nici pentru fratele meu. Nimeni nu poate, în cazuri de disciplină, când este în joc onoarea și slava Domnului, să-și aducă aportul, dacă nu s-a judecat pe sine însuși și dacă, potrivit contextului, nu și-a tăiat mâna, piciorul, sau nu și-a scos ochiul.

Duhul harului. În versetele 10 și 14, Domnul ne prezintă duhul harului așa cum este manifestat în Tatăl și în Fiul. Ar putea oare Duhul Sfânt – care locuiește în cel credincios, și-l călăuzește – să manifeste în conduita acestuia, un alt fel de duh? Domnul ne atenționează: „vegheați să nu disprețuiți pe cineva, chiar și pe cel mai neînsemnat!” Tatăl poartă de grijă de acești micuți și îi prețuiește foarte mult. El dă îngerilor acestor micuți un loc în prezența Sa. Domnul Isus a venit să mântuiască ce era pierdut. El este gata să caute pe cei pierduți. Dacă vreunul se rătăcește, îl caută, și când îl găsește, Se bucură în inima Sa. Domnul arată cu claritate care este voia Tatălui. Nu este voia Tatălui să se piardă nici unul din acești micuți.

Matei 18.15-18 ne aduce în sfera harului, așa cum Domnul nostru S-a arătat în zilele acelea și cum Se arată și astăzi: dând totul pentru a salva. El nu vrea ca vreunul să se piardă. Astfel Dumnezeu vrea ca noi să devenim canale ale harului Său către alții. Dar mai întâi trebuie să ne judecăm pe noi înșine, să judecăm propriile noastre căi și gânduri, înainte de a fi capabili de judeca manifestările carnale din alții. Inima nu are voie să disprețuiască nici pe cel mai mic dintre cei răscumpărați. Trebuie să fim plini de duhul harului Tatălui și Fiului, astfel încât eul să capituleze datorită dragostei care domină inima și să fim conduși spre a lucra neobosiți în duhul harului și al dragostei, pentru a câștiga pe fratele care a păcătuit împotriva noastră.

Abateri personale

Primul pas. În versetul 15 este vorba de un lucru personal și nu de o problemă a adunării. Nu este numai o bănuială că fratele a păcătuit, ci este o realitate: „fratele tău păcătuiește împotriva ta”. Nu eu sunt vinovat față de el, ci el față de mine. Dreptatea este de partea mea, dar nu trebuie să fac caz de acest lucru, ci dimpotrivă trebuie să fiu un canal al harului lui Dumnezeu care îl caută pe cel rătăcit. Părțășia între el și Domnul este afectată. Rezolvarea problemei nu începe nicidecum prin a face public păcatul fratelui, ci trebuie să merg la el, pentru ca prin har să-i câștig inima, să ajungă să-și mărturisească păcatul, iar părțășia să poată fi refăcută (după ce păcatul a fost mărturisit).

Al doilea pas. Dacă primul pas nu reușește, harul nu are odihnă, ci caută alte inimi care gândesc în același duh – inimi pline de har – pentru a câștiga pe fratele rătăcit și pentru a-l recupera, prin judecată de sine și pocăință, ca părțășia lui să poată fi refăcută cu cel nedreptățit, dar în mod deosebit cu Dumnezeu.

Al treilea pas. Dacă toate acestea nu au avut nici un rezultat, abia acum cazul este adus în fața adunării. Dacă primul sau al doilea pas s-au încheiat cu bine, nu trebuie să mai știe nimeni. Dar dacă problema nu s-a rezolvat prin nici unul din cele două mijloace, atunci trebuie ca lucrul acesta să fie adus la cunoștința adunării. Nu am voie să fiu indiferent față de păcatul fratelui meu.

În versetele 16 și 17, martorii nu merg doar ca mai apoi să depună mărturie, ci ei sunt canale ale harului pentru a câștiga pe cel a cărui umblare nu este corectă. „Dacă nu vrea să asculte de ei ...”. Dacă harul nu atinge inima celui în cauză pentru a-l conduce la mărturisirea păcatului, atunci trebuie spus adunării. Încă nu este un caz de disciplină, ci adunarea trebuie să caute să-l ajute, în har, pe cel rătăcit. „...și dacă nu vrea să asculte nici de adunare” (Matei 18.17) înseamnă că s-au epuizat toate resursele în încercarea de-al câștiga pe cel rătăcit. Acel frate a mers atât de departe pe cât era posibil, în starea lui de împietrire. Atunci „să fie pentru tine ca un păgân și ca un vameș”, dar nu încă și pentru adunare.

Manifestarea disciplinei. Dacă nu ascultă nici de adunare, atunci găsim în versetul 18 autoritatea de a lega și a dezlega cu care sunt învestiți cei strânși în Numele Domnului Isus, avându-L pe El în mijlocul lor.

Rugăciunea. Un lucru foarte important în legătură cu acest subiect este însemnătatea rugăciunii (versetul 19). Adunarea poate lega, dar ea mai are la dispoziție și puterea rugăciunii, care poate fi folosită și în acel caz. Scopul disciplinei nu este de a scăpa de cineva, ci trebuie să urmărim reabilitarea respectivului (Proverbe 6.23). Vedem acest adevăr în 1Corinteni 5, unde cel vinovat este zdrobit de Dumnezeu Însuși, și apoi reabilitat de către El. Disciplina este o lucrare care aduce claritate în conștiință, restabilește inima și sufletul. În timpul disciplinei puterea rugăciunii poate urmări persoana în cauză.

Cazul din 1 Corinteni 5 se deosebește foarte mult de cel din Matei 18. Ultimul nu este un păcat de curvie sau ceva asemănător, ci un păcat care implică doar persoana care l-a comis și cea împotriva căreia a fost comis. Acesta poate și trebuie să fie rezolvat, în prezența celor implicați. Dacă cel vinovat se împotrivesc harului, se recurge la disciplină. Dacă îndemnul adunării sunt respinse, încăpățânarea va fi descoperită. „Pentru că răzvrătirea este ca și păcatul ghicirii și încăpățânarea ca nelegiuirea și ca închinarea la idoli” (1 Samuel 15.23).

În Matei 18 este vorba de un păcat înfăptuit împotriva unei persoane, dar mai târziu, dacă se stăruie în acea stare de încăpățânare, cel vinovat poate fi pus sub disciplină din partea întregii adunări.